

— Нѣма да отстъпж по това исканне, и каквото ще нека става, казахъ въ ума си и започнжхъ възраженията си въ слѣдующата смисль: И да некамъ не мож да направж това що ми прѣдлагате; отъ съгражданигъ си не съмъ се дѣлилъ и не се дѣлж, стига да е за работа възможна; всѣкой е господарь на себе си и на собствеността си; *спомоществателитѣ*, които получаватъ в. „България; тукъ и въ селата надминаватъ петдесетѣ и повечето сж си заплатили, стига тѣ да ми кажтъ: не щемъ вѣстника; изгори го, хвърли го и— работа свършена; да направж, което ми искате сега, оставамъ прѣдъ тѣхъ отговоренъ и ще ме питатъ за вѣстниците; да се отрѣка отъ настоятелството на вѣстника, Цанковъ има и други приятели и ще възложи другиму настоятелството на вѣстника, и цѣльта не се постига; ако в. „България“ докача вѣрата и врѣди на народнитѣ работи въ Цариградъ, има друго срѣдство по-силно за борба, а то е пакъ печата; ето работа за нашитѣ учени хора, ето работа за учителитѣ ни, като г-нъ Михайловски; нека пишжтъ; така ставатъ тия работи...

— Ние и това ще направимъ, но трѣбва негодуванието на народа демонстративно да се изяви срѣщу политиката на Цанкова и да не хваща *унията* коренъ, — каза учителтъ Г. Михайловски и настояваше да приема прѣдложенieto на старѣитѣ — за изгарянието на вѣстника.

— Именно, туй можтъ да направжтъ съ законно право само, които сж платили и го получаватъ; съ чужда собственостъ азъ не мож да се располагамъ, възразихъ и нему.

Михайловски не ми говорѣше отъ убѣждение, а отъ нѣмай-къдѣ. Като главни учителъ на общинскитѣ училища, той не можеше да бжде на друго мнѣние, още повече и като братъ на Илариона Макариополски, единъ отъ главатаритѣ на борбата срѣщу унията.

— Е, разбрахми вече! Х. Пандели взе думата ни подъ кракъ; хайде да си вървимъ сега, — издума Момчогу и станиж, а слѣдъ него наставахъ и другитѣ и си тръгнажж, та едва сварихъ да имъ приложж:

— Азъ пакъ ще питамъ *спомоществателитѣ*, които сж платили, какво ще кажтъ, и ще ви съобщж; да видимъ...

И наистина азъ ходихъ да обадиж за това на абонатитѣ. Всички одобрижж възраженията ми, което и прѣдадохъ на старѣитѣ, и—конфликтътъ, мисляхъ, се притвори. Но той не